# KOMISIJOS SPRENDIMAS

## 2004 m. birželio 2 d.

## dėl valstybės pagalbos, kurią Italija (Sicilija) numatė skirti žemės ūkio produktų pardavimo skatinimui ir reklamai

*(pranešta dokumentu Nr. C(2004) 1923)*

**(Autentiškas tik tekstas italų kalba)**

**(Tekstas svarbus EEE)**

(2007/54/EB)

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 88 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą,

vadovaudamasi anksčiau minėta nuostata ([1]) paraginusi suinteresuotas šalis pateikti savo pastabas bei atsižvelgdama į tas pastabas,

kadangi:

### I. TVARKA

(1) 1997 m. rugsėjo 2 d. laišku, įregistruotu 1997 m. rugsėjo 5 d., vadovaudamasi EB sutarties 88 straipsnio 3 dalimi Italijos nuolatinė atstovybė Europos Sąjungoje pranešė Komisijai apie 1997 m. Sicilijos regioninio teisės akto Nr. 27 6 straipsnį.

(2) 1997 m. spalio 28 d. teleksu VI/41836 Komisija paprašė, kad kompetentingos institucijos pateiktų paaiškinimus dėl 6 straipsnyje numatytos pagalbos ir dėl 1997 m. Regioninio teisės akto Nr. 27.

(3) 1998 m. sausio 19 d. laišku kompetentingos institucijos nusiuntė šiek tiek papildomos informacijos ir pareiškė, kad teisės aktas jau įsigaliojo. Kaip pranešta Italijai 1998 m. balandžio 3 d. laišku SG(98)D/32328, pranešimas atitinkamai buvo perduotas į pagalbos, apie kurią nebuvo pranešta, registrą, suteikiant numerį NN 36/98. Tačiau kompetentingos institucijos taip pat aiškiai nurodė, kad pagal teisės aktą nebus suteikiama anksčiau, nei bus nutraukta EB Sutarties pirmiau minėto 88 straipsnio 3 dalyje numatyta procedūra.

(4) 2000 m. gegužės 31 d. teleksu VI/13937 (prieš tai buvo nusiųstas 2000 m. balandžio 14 d. teleksas VI/10442 anglų kalba) Komisija paprašė, kad kompetentingos institucijos kartu su paaiškinimais dėl regioninio teisės akto Nr. 27/1997 nuostatų pateiktų ir paties teisės akto kopiją.

(5) 2002 m. liepos 31 d. laišku, įregistruotu 2002 m. rugpjūčio 5 d., kompetentingos institucijos nusiuntė šiek tiek papildomos informacijos apie to teisės akto 5 straipsnį.

(6) 2002 m. spalio 22 d. teleksu AGR 024925 Komisija paprašė, kad kompetentingos institucijos pateiktų paaiškinimus dėl neseniai nusiųstos papildomos informacijos ir dėl Regioniniame teisės akte Nr. 27/1997 numatytų priemonių. Tame pačiame laiške Komisija pareiškė, kad jei 1997 m. Regioninio teisės akto Nr. 27 6 straipsnyje numatytos pagalbos priemonės ir bet kurios kitos to paties teisės akto nuostatos dar nėra įsigaliojusios, o kompetentingos institucijos gali užtikrinti, kad vadovaujantis tuo teisės aktu jokia pagalba nebuvo arba nebus išmokėta, tuomet kompetentingos institucijos galėtų apsvarstyti galimybę atšaukti tiriamąjį pranešimą.

(7) Komisija, į abu teleksus negavusi jokio atsakymo, 2002 m. gruodžio 20 d. teleksu AGR 30657 nusiuntė Italijos valdžios institucijoms priminimą, ragindama jas per mėnesį pateikti prašomą informaciją ir informuodama apie tai, kad jei per šį nustatytą terminą į visus užduotus klausimus nebus gauti patenkinantys atsakymai, Komisija išsaugos teisę pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles ([2]), 10 straipsnio 3 dalį išleisti įsakymą, įpareigojantį, kad ši informacija būtų pateikta.

(8) 2003 m. liepos 10 d. laišku (SG-(2003)-D/230470) Komisija pranešė Italijai apie savo sprendimą, įsakantį pateikti informaciją, susijusią su Regioninio teisės akto Nr. 27/1997 6 ir 4 straipsniais, kurį ji priėmė 2003 m. liepos 9 d. (C(2003) 2054 galutinis variantas), vadovaudamasi Reglamento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalimi.

(9) Pagal tą patį įsakymą pateikti informaciją Komisija paprašė, kad per 20 darbo dienų nuo pranešimo apie tokį sprendimą Italija pateiktų visus dokumentus, informaciją ir duomenis būtinus, kad Komisija galėtų nustatyti, ar teisės akte numatyta pagalba buvo suteikta ir ar ji atitinka bendrąją rinką. Be to, ragindamas Italiją pateikti bet kokią kitą informaciją, kurią ši laikytų esant naudinga vertinant anksčiau minėtas priemones, įsakymas pateikti informaciją nurodė, kokią informaciją Italija yra prašoma pateikti.

([1]) OL C 48, 2004 2 24, p. 2.

([2]) OL L 83, 1999 3 27, p. 1.

(10) Komisija negavo nei atsakymo į įsakymą pateikti informaciją, nei prašymo pratęsti nustatytą terminą, iki kurio pabaigos turėjo būti pateiktas atsakymas.

(11) 2003 m. gruodžio 17 d. laišku (SG(2003)D/233550) Komisija pranešė Italijai apie savo 2003 m. gruodžio 16 d. galutinį sprendimą C(2003) 4473 pradėti Sutarties 88 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą dėl Regioninio teisės akto Nr. 27/1997 4 straipsnyje (Sicilijos produktų reklama) ir 6 straipsnyje (*„cooperative, cantine sociali“*) numatytų pagalbos priemonių.

(12) Apie Komisijos sprendimą pradėti procedūrą buvo paskelbta Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje ([3]). Komisija pakvietė suinteresuotas šalis pateikti savo pastabas.

(13) 2004 m. vasario 10 d. laiškais, įregistruotais 2004 m. vasario 13 d., Italijos nuolatinė atstovybė Europos Sąjungoje Sicilijos regiono vardu paprašė, kad Komisija pratęstų 20 darbo dienų terminą pateikti informaciją, kurios Komisija prašė savo 2003 m. gruodžio 16 d. galutiniame sprendime C(2003) 4473 dėl regioninio teisės akto Nr. 27/1997 4 straipsnio (Sicilijos produktų reklama). Tame pačiame laiške Italijos valdžios institucijos paskelbė apie savo ketinimą atšaukti pranešimą apie 6 straipsnyje (*„cooperative, cantine sociali“*) numatytas pagalbos priemones, kurios, kaip nurodyta jų laiške, nebuvo neįgyvendintos.

(14) 2004 m. vasario 23 d. teleksu AGR 05312 Komisija patvirtino, kad pratęsimas, kurio siekė Italija, buvo suteiktas ir įsigaliojo 2004 m. vasario 13 d.

(15) 2004 m. vasario 18 d. laišku, įregistruotu 2004 m. vasario 26 d., Italijos nuolatinė atstovybė nusiuntė prašymą dėl 20 darbo dienų termino pratęsimo tų pačių pagalbos priemonių atžvilgiu.

(16) 2004 m. vasario 24 d. laišku, įregistruotu 2004 m. kovo 1 d., vėliau patvirtintu 2003 m. kovo 12 d. laišku, įregistruotu 2003 m. kovo 17 d., Italijos valdžios institucijos pranešė Komisijai apie pranešimo dėl pagalbos priemonių, numatytų regioninio teisės akto Nr. 27/1997 6 straipsnyje (*„cooperative, cantine sociali“*), atšaukimą, kurios, kaip nurodyta jų laiške, nebuvo ir nebus įgyvendintos.

(17) 2004 m. kovo 11 d. teleksu AGR 07074 Italijos valdžios institucijoms buvo pranešta, kad dėl to, jog atitinkamas Komisijos sprendimas 2004 m. vasario 24 d. jau buvo paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ir kadangi terminas, nustatytas trečiosioms šalims pateikti apie jį pastabas baigsis 2004 m. kovo 24 d., terminas pateikti prašomą informaciją ir (arba) pastabas po tos datos nebus pratęsiamas. Tame pačiame telekse Komisija patvirtino Regioninio teisės akto Nr. 27/1997 6 straipsnio (*„cooperative, cantine sociali“*) atšaukimą.

(18) Italijos paaiškinimus dėl Regioninio teisės akto Nr. 27/1997 4 straipsnio (Sicilijos produktų reklama) Komisija gavo 2004 m. kovo 15 d. laišku, įregistruotu 2004 m. kovo 18 d.

(19) Remiantis sprendimu pradėti procedūrą ([4]), šis sprendimas yra susijęs tik su Regioninio teisės akto Nr. 27/1997 4 straipsnyje (Sicilijos produktų reklama) numatyta valstybės pagalba I priede nurodytiems žemės ūkio produktams, kuri galėjo ir gali būti suteikiama nuo Bendrijos rekomendacijų dėl valstybės pagalbos EB sutarties I priede nurodytų produktų ir tam tikrų kitų į I priedą neįtrauktų produktų reklamai ([5]) (toliau – rekomendacijos dėl reklamos) įsigaliojimo datos, t. y. nuo 2002 m. sausio 1 d.

(20) Kadangi Italija 2004 m. vasario 24 d. laišku, įregistruotu 2004 m. kovo 1 d., atšaukė pranešimą dėl Regioninio teisės akto Nr. 27/1997 6 straipsnio (*„cooperative, cantine sociali“*), nėra priežasties aprašinėti ir vertinti 6 straipsnyje numatytas pagalbos priemones.

## II. IŠSAMUS PAGALBOS PRIEMONIŲ APRAŠYMAS

(21) 4 straipsnis (Sicilijos produktų reklama) iš dalies pakeičia Regioninio teisės akto Nr. 14/1966 17 straipsnį ir numato, kad „1) Vadovaudamasi 15 straipsnyje nurodytomis programomis, reklamos kampanijas tiesiogiai įgyvendina Regionų ministerija per Užsienio prekybos institutą, specializuotas įstaigas, konsorciumus, kuriuos įsteigė „Ente Fiera del Mediterraneo“ ir „Ente Fiera di Mestina“, arba šie subjektai ir vieni ar keli regiono prekybos rūmai. Tų programų trukmė gali būti treji metai. 2) Jeigu programas įgyvendinti įpareigojamos nacionalinei ar regioninei administracijai nepavaldžios įstaigos, išskyrus anksčiau minėtus konsorciumus, taikomos taisyklės dėl įpareigojimo teikti viešąsias paslaugas.“

(22) Nepaisant pakartotinų Komisijos prašymų ir jos 2003 m. liepos 9 d. sprendimu išleisto įsakymo pateikti informaciją, Italijos valdžios institucijos nepateikė informacijos, kuri būtų galėjusi padėti Komisijai išsklaidyti abejones, ar 4 straipsnyje galėjo būti numatyta valstybės pagalba kaip apibrėžta EB sutarties 87 straipsnio 1 dalyje ir, jei taip – galėjusi leisti Komisijai padaryti išvadą, kad ta pagalba galėtų būti laikoma atitinkanti bendrąją rinką. Be to, nebuvo aišku, ar aptariamoji pagalba jau buvo suteikta.

([3]) Žr. 1 išnašą.

([4]) Žr. sprendimo, paskelbto OL C 48, 2004 2 24, p. 2, 27, 28 ir 29 punktus.

([5]) OL C 252, 2001 9 12, p. 5.

(23) Savo sprendime pradėti Sutarties 88 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą tiriamosios priemonės atžvilgiu, Komisija pabrėžė, kad dėl to, kad trūko Italijos valdžios institucijų informacijos, to procedūros etapo metu Komisija nežinojo, ar Regioninio teisės akto Nr. 27/1997 4 straipsnis numato valstybės pagalbos teikimą I priede nurodytų žemės ūkio produktų pardavimo skatinimui ir (arba) reklamai, ar tos pagalbos pakeitimą.

(24) Be to, Komisija pareiškė abejojanti, ar tos priemonės atitinka bendrąją rinką, kadangi negavus atsakymo iš Italijos valdžios institucijų, Komisijai buvo visiškai neaišku, ar priemonės, kurios būtų finansuojamos pagal teisės akto 4 straipsnį, atitiktų tokios rūšies pagalbos priemonėms dabartiniu metu taikomas taisykles, t. y. taisykles, nustatytas Bendrijos rekomendacijose dėl valstybės pagalbos reklamai.

(25) Taip pat atsižvelgiant į išsamias reklamos ir pardavimo skatinimo kampanijų įgyvendinimo taisykles bei į 4 straipsnyje numatytas ir anksčiau 21 konstatuojamoje dalyje aprašytas programas, Komisija pareiškė abejojanti, ar galbūt juose numatytos valstybės pagalbos priemonės būtų įgyvendinamos laikantis ES viešųjų pirkimų taisyklių. Kalbant apie tiesioginę už konkrečias reklamos kampanijas atsakingų subjektų ir įstaigų atranką, Komisija abejojo, ar susitariančiųjų institucijų ir atrinktų paslaugų teikėjų sutartis dėl piniginio atlyginimo yra sudaroma raštu ir ar tokiu atveju yra laikomasi griežtų „Teckal nutarties“ nuostatų ([6]). Jei tų nuostatų nėra laikomasi, Komisija abejoja, ar tarpininkų atranka, jei taikoma, buvo atlikta pagal Tarybos direktyvoje 92/50/EEB ([7]) numatytas taisykles ir bet kuriuo atveju – pagal EB sutarties principus, ypač dėl vienodo vertinimo ir skaidrumo, užtikrinant „pakankamą reklamos laipsnį“, kaip to prašo Teisingumo Teismas ([8]).

## III. SUINTERESUOTŲJŲ ŠALIŲ PASTABOS

(26) Suinteresuotos šalys jokių pastabų nepateikė.

## IV. ITALIJOS PASTABOS

(27) 2004 m. kovo 15 d. laišku, įregistruotu 2004 m. kovo 18 d., Sicilijos rajono vardu Komisija gavo Italijos pastabas.

(28) Šiame laiške Italijos valdžios institucijos patvirtino, kad atšaukia pranešimą apie Regioninio teisės akto Nr. 27/97 6 straipsnį ir pareiškė nuomonę dėl 4 straipsnio.

(29) Pirmiausiai Italijos valdžios institucijos teigė, kad 4 straipsniu (Sicilijos produktų reklama) įvestas Regioninio teisės akto Nr. 14/1966 17 straipsnio pakeitimas dėl reklamos kampanijų įgyvendinimo per konsorciumus, kuriuos įsteigė „Ente Fiera del Mediterraneo“ ir „Ente Fiera di Mestina“ arba šie subjektai ir vieni ar keli Regioniniai prekybos rūmai, nebuvo taikomas, kadangi tie konsorciumai nebuvo įsteigti.

(30) Pagal pateiktą informaciją pardavimo skatinimo programas tiesiogiai įgyvendina Regionų ministerija („assessorato“) arba jos įgyvendinamos per Užsienio prekybos institutą (1993–1998 m. sudaryti susitarimų projektai ir 1999–2001–2003 m. – Gamybos veiklų ministerijos ir regionų sutarčių kontekste). Kompetentingos institucijos pasirenka per metus finansuoti pateiktus projektus, o jiems įgyvendinti būtinas paslaugas perka būtinas paslaugas vadovaudamiesi taikomomis taisyklėmis bei reikiamai atsižvelgdami į rinkos taisykles, išskyrus atvejus, kai su rengėjais yra sudarytos išskirtinės sutartys.

(31) Regionų ministerijos įgaliojimai apima ne tik žemės ūkio produktų sektorių, tačiau ir kitus sektorius (mažos įmonės, spaustuvės, tekstilė ir pan.). Tiriamojo sektoriaus atveju veiklos, kurių išlaidos visiškai finansuojamos iš viešųjų lėšų, yra tokios:

a) dalyvavimas prekybos mugėse ir parodose Italijoje ir užsienyje: išlaidos, kurios yra tiesiogiai susijusios su parodos stendo suformavimu, jo įrengimu, prijungimu prie vandentiekio ir elektros tinklų, įtraukimu į prekybos mugės katalogą bei su visuomenės informavimu, vertėjavimo paslaugomis, pervežimu ir draudimu susijusios išlaidos;

b) tarptautinių seminarų Italijoje ir užsienyje rengimas: išlaidos, būtinos susitikimų parengimui ir vedimui (patalpų nuoma, parengimas, susitikimų parinkimas, vertėjavimo paslaugos ir susijusi visuomenės informavimo medžiaga);

c) reklama žiniasklaidoje (spauda, reklaminiai plakatai, radijas, televizija).

(32) a) ir b) punktuose nurodyti valstybės pagalbos gavėjai yra įmonių konsorciumai ir įmonės, tinkamai įregistruotos Sicilijos prekybos rūmuose. Valstybės pagalbos gavėjų atranka atlikta viešai skelbiant kvietimus pateikti konkursinius pasiūlymus, vadovaujantis iš anksto Sicilijos regiono oficialiajame leidinyje paskelbtais atrankos kriterijais. Vadovaujantis 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 69/2001 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* valstybės pagalbai ([9]) ketvirtąja konstatuojamąja dalimi, valstybės pagalba, nurodyta anksčiau minėtuose a ir b punktuose nėra valstybės pagalba eksportui, o *de minimis* taisyklė aptariamajai valstybės pagalbai buvo taikyta nuo

([6]) 1999 m. lapkričio 18 d. Teisingumo Teismo nutartis byloje C-107/98, *„Teckal Srl“ prieš „Comune di Viano“ ir „Azienda Gas-Aqua Consorziale di Reggio Emilia“* [1999] ECR I-08121.

([7]) OL L 209, 1992 7 24, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

([8]) 2000 m. gruodžio 7 d. Teisingumo Teismo nutartis byloje C-324/98, *„Teleaustria Verlags GmbH“ ir „Telefonadress GmbH“ prieš „Telecom Austria AG“*, [2000] ECR I-10745.

([9]) OL L 10, 2001 1 13, p. 30.

2002 m. Žemės ūkio produktų sektoriaus atveju, atsižvelgiant į rekomendacijas, taikomas pardavimo skatinimui ir reklamai, ši valstybės pagalba būtų ne griežtai reglamentuojamos valstybės pagalbos rūšis, kuriai taikomas Bendrijos rekomendacijų dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriuje ([10]) 14 dalies 1 punktas dėl „konkursų, parodų ir mugių organizavimo“. Maža to, nepaisant fakto, kad regioninis teisės aktas tiksliai nenurodo didžiausios 100 000 eurų dydžio ribos vienam pagalbos gavėjui per trejus metus, valstybės pagalba, suteikta kiekvienai pagalbos gavėjo įmonei dalyvauti mugėse ir seminare, turėtų būti daug mažesnė už šią aukščiausią ribą.

(33) Dėl reklamos žiniasklaidoje Italijos valdžios institucijos patikslino, kad Italijos ir kitų Bendrijos valstybių įgyvendinti veiksmai nėra konkrečiai susiję su vienos įmonės ar įmonių grupės produktais ir kad produktai buvo reklamuojami bendrąja tvarka, nepabrėžiant jų kilmės šalies netgi tada, jei produktai buvo tipiški regiono produktai. Žemės ūkio produktų reklamos kampanijų metu vartotojams skirta žinia buvo susijusi su produktu ar produktų grupe, nedarant nuorodos į jų regioninių gamintojų įmones. Reklama buvo bendro pobūdžio, joje nebuvo jokio kvietimo pirkti produktus tik dėlto, kad jų kilmė yra būtent tas regionas, ir negalėjo būti laikoma, kad reklama menkina kitų valstybių narių produktus. Todėl reklama nepažeidžia Sutarties 28 straipsnio.

(34) Kadangi taikomi tie patys kriterijai, Italijos valdžios institucijų pastabos yra susijusios su pardavimo skatinimo ir reklamos akcijomis, vykdytomis ir Europos bendrijoje, ir trečiosiose šalyse.

## V. PAGALBOS ĮVERTINIMAS

(35) Sutarties 87 straipsnio 1 dalis numato, kad valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su bendrąja rinka, kai ji daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

(36) Tiriamoji priemonė numato, kad valstybės pagalba suteikiama iš valstybinių regioninių išteklių konkrečioms Sicilijos žemės ūkio įmonėms, ir ji suteikiama neabejotinai, neatsižvelgiant į ekonominę ir finansinę padėtį, tuo pakenkiant kitoms tokios išmokos negaunančioms įmonėms. Teisingumo Teismo precedentų teisėje teigiama, kad įmonės konkurencinės padėties pagerinimas suteikus jai valstybės pagalbą sukelia galimą konkurencijos iškraipymą, palyginus su kitomis konkuruojančiomis įmonėmis, negaunančiomis tokios pagalbos ([11]).

([10]) OL C 28, 2000 2 1, p. 2. Su pakeitimais – OL C 232, 2000 8 12, p. 17.

([11]) Žr. 1980 m. rugsėjo 17 d. Teisingumo Teismo nutartis byloje C-730/79, *Philip Morris Holland BV prieš Europos Bendrijų Komisiją*, [1980] ECR 2671, 11 ir 12 priežastys.

(37) Priemonė daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai tuo, kad vyksta plataus masto Bendrijos vidaus prekyba žemės ūkio produktais, kaip nurodyta toliau pateikiamoje lentelėje ([12]), pateikiant bendrą žemės ūkio produktų importo ir eksporto apimtį tarp Italijos ir Bendrijos per 1997–2001 m. laikotarpį. ([13]) Reiktų manyti, kad Italijoje Sicilija yra reikšmingas žemės ūkio produktų gamintojas.

| | Visas žemės ūkis | |
|---|---|---|
| | Milijonai ECU (EUR) | Milijonai ECU (EUR) |
| | Eksportas | Importas |
| 1997 | 9 459 | 15 370 |
| 1998 | 9 997 | 15 645 |
| 1999 | 10 666 | 15 938 |
| 2000 | 10 939 | 16 804 |
| 2001 | 11 467 | 16 681 |

(38) Dėl anksčiau paminėtų dalykų vis dėlto reiktų priminti, kad Teisingumo Teismas laiko, kad pagalba įmonei gali būti daranti poveikį prekybai tarp valstybių narių ir iškreipianti konkurenciją ir tada, kai vyksta tos įmonės produktų konkurencija su iš kitų valstybių narių atvežamais produktais, net jei pati įmonė savo produktų neeksportuoja. Jei valstybė narė įmonei suteikia valstybės pagalbą, dėl to gali būti palaikoma arba padidinama vietinė gamyba, o kitose valstybėse narėse įsteigtos įmonės dėl to turi mažiau galimybių eksportuoti savo produktus į tos valstybės narės rinką. Todėl tikėtina, kad tokia valstybės pagalba darys poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai ir iškreips konkurenciją. ([14])

(39) Todėl Komisija daro išvadą, kad nustatyta, jog tiriamoji priemonė pažeidžia, Sutarties 87 straipsnio 1 dalyje numatytą draudimą. Šio punkto Italijos valdžios institucijos niekada neginčijo.

(40) Po 87 straipsnio 1 dalyje nurodyto draudimo seka išimtys, numatytos 87 straipsnio 2 ir 3 dalyje.

(41) Atsižvelgiant į aptariamosios valstybės pagalbos priemonių pobūdį ir jų tikslus, 87 straipsnio 2 dalies a, b ir c punktuose

([12]) Šaltinis: Eurostatas.

([13]) Atitinkamoje teismų praktikoje laikoma, kad sąlyga dėl poveikio prekybai atitinkama, jei pagalbą gaunanti įmonė vykdo ūkinę veiklą, kuri yra valstybių narių tarpusavio prekybos objektas. Paprastas faktas, kad pagalba sustiprina šios įmonės padėtį kitų Bendrijos vidaus prekyboje konkuruojančių įmonių atžvilgiu, jau leidžia manyti, kad šiai prekybai buvo padarytas poveikis. Kalbant apie valstybės pagalbą žemės ūkio sektoriuje, precedentų teisė numato, kad net tada, kai visa aptariamosios valstybės pagalbos suma yra maža ir ji yra padalinta dideliam ūkininkų skaičiui, Bendrijos vidaus prekybai ir konkurencijai yra padarytas poveikis. Žr. 2002 m. rugsėjo 19 d. Teisingumo Teismo nutartis byloje C-113/00, *Ispanijos Karalystė prieš Europos Bendrijų Komisiją*, [2002] ECR I–7601, 30–36 ir 54–56 priežastys bei 2002 m. rugsėjo 19 d. Teisingumo Teismo nutartis byloje C-114/00, *Ispanijos Karalystė prieš Europos Bendrijų Komisiją*, [2002] ECR I-7657, 46–52, 68 ir 69 priežastys.

([14]) 1988 m. liepos 13 d. Teisingumo Teismo nutartis byloje C-102/87, *Prancūzijos Respublika prieš Europos Bendrijų Komisiją*, [1998] ECR 4067.

nurodytos išimtys yra akivaizdžiai nepritaikomos. Iš tikrųjų, Italija nenurodė, kad yra taikomas 87 straipsnio 2 dalies a, b ar c punktas.

(42) 87 straipsnio 3 dalies a punktas irgi yra nepritaikomas, kadangi valstybės pagalba nėra skirta skatinti rajonų, kuriuose yra nenormaliai žemas gyvenimo lygis arba kuriuose yra didelis nedarbo lygis, plėtrą. Be to, Italija nenurodė, kad yra taikomas 87 straipsnio 3 dalies a punktas.

(43) 87 straipsnio 3 dalies b punktas irgi yra nepritaikomas, kadangi aptariamoji valstybės pagalba nėra skirta paremti svarbaus su bendrais Europos interesais susijusio projekto įgyvendinimą arba ištaisyti didelius Italijos ekonomikos sutrikimus. Be to, Italija nenurodė, kad yra taikomas 87 straipsnio 3 dalies b punktas.

(44) Ši valstybės pagalba nėra skirta at tinkama tam, kad būtų pasiekti 87 straipsnio 3 dalies d punkte nurodyti kultūros rėmimo ir paveldo išsaugojimo tikslai, o ir Italija nenurodė, kad yra taikomas 87 straipsnio 3 dalies d punktas.

(45) Atsižvelgiant į tiriamosios valstybės pagalbos pobūdį ir jos tikslus, vienintelė galinti būti taikoma yra Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punkte numatyta išimtis.

**Taikomos nuostatos**

(46) 45 konstatuojamoje dalyje minėtų išimčių pritaikomumą reiktų įvertinti, atsižvelgiant į nuostatas, taikomas suteikiant valstybės pagalbą žemės ūkio sektoriaus pardavimams skatinti ir reklamai, t. y. į rekomendacijų dėl reklamos nuostatas. ([15])

(47) Rekomendacijų dėl reklamos 7.1 punktas teigia, kad Komisija jas taikys nuo 2002 m. sausio 1 d. naujai valstybės pagalbai, įskaitant laukiamus valstybių narių pranešimus. Neteisėta pagalba kaip apibrėžta Reglamento (EB) Nr. 659/1999 1 straipsnio f punkte bus įvertinama vadovaujantis valstybės pagalbos suteikimo metu galiojusiomis taisyklėmis ir rekomendacijomis.

(48) Pagal sprendimą pradėti procedūrą, kuriame Komisija pareiškė abejojanti, kad aptariamosios priemonės gali neatitikti šiuo metu tokiai valstybės pagalbos rūšiai taikomų taisyklių ([16]), šis sprendimas yra susijęs tik su valstybės pagalba, kuri jau buvo ir kuri bus suteikta nuo 2002 m. sausio 1 d. I priede nurodytų žemės ūkio produktų pardavimo skatinimui ir reklamai.

(49) Pagalbos pardavimo skatinimui atžvilgiu rekomendacijų dėl reklamos 8 punktas nustato, kad pardavimo skatinimo veikla, pvz., mokslinės informacijos sklaida plačiajai visuomenei, prekybos mugių arba parodų organizavimas, dalyvavimas jose ar panašiose viešųjų ryšių kampanijose, įskaitant apklausas ir rinkos tyrimus, nėra laikoma reklama. Platesne prasme valstybės pagalba tokį pardavimo skatinimą reglamentuoja Bendrijos rekomendacijų dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriuje ([17]) 13 ir 14 punktai. Kadangi pranešime konkrečiai nenurodoma, ar tiriamoji valstybės pagalbos schema taikoma tik mažoms ir vidutinėms įmonėms, šiuo atveju netaikomas 2003 m. gruodžio 23 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1/2004 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo valstybės pagalbai mažosioms ir vidutinėms įmonėms, kurios verčiasi žemės ūkio produktų gamyba ([18]), perdirbimu ir prekyba.

(50) Valstybės pagalbos reklamai atžvilgiu rekomendacijų dėl reklamos 7 punktas nustato, kad reklama, kuriai taikomos rekomendacijos, yra susijusi ne tik su bet kuria veikla per žiniasklaidą (pvz., spaudą, radiją, televiziją ar plakatus), skirta paskatinti vartotojus pirkti atitinkamą produktą, bet ir kad reklama yra bet kuri veikla, skirta paskatinti ūkio subjektus arba vartotojus pirkti atitinkamą produktą, bei visa medžiaga, tiesiogiai platinama vartotojams tuo pačiu tikslu, įskaitant reklaminio pobūdžio veiklą, nukreiptą į vartotojus pardavimo vietoje.

**Pagalba pardavimo skatinimui**

(51) Pagal turimą informaciją matyti, kad priemonės, skirtos dalyvauti šio sprendimo 31 konstatuojamosios dalies a ir b punkte bei 32 konstatuojamoje dalyje aprašytose prekybos mugėse ir seminaruose Bendrijoje už jos ribų, gali būti laikomos valstybės pagalba vien tik reklamai tik tada, jeigu aprašytos veiklos neapima nei veiksmų, skirtų paskatinti ūkio subjektus arba vartotojus pirkti atitinkamą produktą, nei medžiagos, tiesiogiai platinamos vartotojams tuo pačiu tikslu. Pagal rekomendacijų dėl reklamos 7 punktą valstybės pagalba reklamai laikoma valstybės pagalba veiksmams, skirtiems paskatinti ūkio subjektus arba vartotojus pirkti atitinkamą produktą, ir medžiagai, platinamai tiesiogiai vartotojams tuo pačiu tikslu.

(52) Tiek, kiek priemonės, skirtos dalyvauti prekybos mugėse ir seminaruose Bendrijoje ir už jos ribų iš tikrųjų yra pardavimo skatinimas kaip apibrėžta Bendrijos rekomendacijų dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriuje 13 ir 14 punktuose, gali būti suteikta iki 100 % dydžio valstybės pagalba, tačiau ji neturėtų būti didesnė kaip 100 000 EUR vienam pagalbos gavėjui per trejų metų laikotarpį. Su sąlyga, jei neviršijamas 50 % reikalavimus atitinkančių išlaidų dydis, ši didžiausia suma gali būti didesnė tuo atveju, jei valstybės pagalba suteikiama įmonėms, atitinkančioms mažųjų ir vidutinių įmonių apibrėžimą, nurodytą 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamente (EB) Nr. 70/2001 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo valstybės

([15]) Žr. 5 išnašą.

([16]) Žr. sprendimo, paskelbto OL C 48, 2004 2 24, p. 2, 27, 28 ir 29 punktus.

([17]) Žr. 9 išnašą.

([18]) OL L 1, 2004 1 3, p. 1.

pagalbai mažosioms ir vidutinėms įmonėms. ([19]) Apskaičiuojant valstybės pagalbos sumą, pagalbos gavėju laikomas paslaugas gaunantis asmuo. Kaip matyti iš Italijos valdžios institucijų pateiktų pastabų, tiriamosios pardavimo skatinimo priemonės yra finansuojamos laikantis anksčiau nurodytos didžiausios valstybės pagalbos sumos ribų ir todėl atitinka taikomas taisykles. ([20])

(53) Atsižvelgiant į bendrųjų rekomendacijų dėl žemės ūkio 14 punktą ir siekiant išvengti konkurencijos iškraipymo, tokios rūšies valstybės pagalbos priemonė iš principo turėtų būti prieinama visiems aptariamajame regione į ją turintiems teisę, remiantis objektyviai nustatytomis sąlygomis. Pagal Italijos pateiktą ir anksčiau šio sprendimo 32 konstatuojamoje dalyje išdėstytą informaciją matyti, kad šios sąlygos yra laikomasi. ([21]) Valstybės pagalba, apribojama tam tikromis grupėmis, siekiant suteikti paramą tik jų nariams, negali būti laikoma lengvinančia viso sektoriaus plėtrą ir turi būti laikoma einamąja valstybės pagalba. Taigi, kai gamintojų grupės arba kitos žemės ūkio savitarpio pagalbos organizacijos įsipareigoja teikti tokias paslaugas, aptariamosios paslaugos turi būti prieinamos visiems teisę į pagalbą turintiems ūkininkams. Tokiais atvejais bet kokia pagalba aptariamosios grupės ar organizacijos administracinėms išlaidoms turėtų būti apribojama paslaugų teikimo išlaidomis.

**Pagalba reklamai**

(54) Kadangi tiek, kiek minėtos priemonės, skirtos finansuoti dalyvavimą prekybos mugėse ir seminaruose irgi yra susijusios su veiksmais, skirtais paskatinti ūkio subjektus arba vartotojus pirkti atitinkamus produktus, arba su tiesiogiai vartotojams tuo pačiu tikslu platinama medžiaga (pavyzdžiui, reklama prekybos vietoje arba reklama, skirta tokiems ūkio subjektams, kaip maisto gamintojai, didmeniniai ar mažmeniniai platintojai, restoranai, viešbučiai ir kitos viešojo maitinimo įstaigos), reikia, kad tos priemonės, kaip ir šio sprendimo 31 konstatuojamosios dalies c punkte ir 33 konstatuojamoje dalyje aprašytos reklamos priemonės žiniasklaidoje (spaudoje, plakatuose, radijuje, televizijoje), būtų įvertintos vadovaujantis taisyklėmis dėl pagalbos reklamai.

(55) Paprastai pagal rekomendacijas dėl reklamos manoma, kad gamintojai ir prekybininkai padengs savas reklamos, kaip dalies įprastos ūkinės veiklos, išlaidas.

(56) Todėl siekiant, valstybės pagalba reklamai nebūtų laikoma valstybės pagalba einamajai veiklai, o pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą bendrąją rinką atitinkančia valstybės pagalba, valstybės pagalba reklamai neturėtų kliudyti prekybai tokiu mastu, koks prieštarautų bendriesiems interesams (negatyvieji kriterijai), o turėtų palengvinti tam tikrų ūkinių veiklų arba tam tikrų ūkio sričių plėtrą (pozityvieji kriterijai). Be to, valstybės pagalba turi atitikti Bendrijos tarptautinius įsipareigojimus žemės ūkio srityje, kurie yra išsamiau apibūdinti Sutartyje dėl žemės ūkio (WTO-GATT 1994).

(57) Kad būtų laikomasi negatyviųjų kriterijų, taikomų rekomendacijų dėl reklamos 3.1 punktas teigia, jog valstybės pagalba neturi būti suteikiama Sutarties 28 straipsniui prieštaraujančioms kampanijoms (rekomendacijų 3.1.1 punktas), Bendrijos antrinės teisės aktams prieštaraujančioms kampanijoms (rekomendacijų 3.1.2 punktas) arba su tam tikromis firmomis susijusiai reklamai (rekomendacijų 3.1.3 punktas). Be to, kai iš viešųjų fondų finansuojamą reklamos veiklą įpareigojamos vykdyti privačios firmos, siekiant užkirsti galimybę suteikti valstybės pagalbą tas kampanijas vykdančioms firmoms, aptariamos privačios firmos atranka turi būti atliekama vadovaujantis rinkos principais, nediskriminuojant, kai būtina, pagal Bendrijos teisės aktus ir pirmiausia – pagal precedentų teisę ([22]) rengiant konkursus, naudojant tokį reklamos laipsnį, kurio pakanka paslaugų rinką atverti konkurencijai ir iš naujo išnagrinėti viešųjų pirkimų procedūrų nešališkumą.

(58) Pagal pateiktą informaciją matyti, kad šio sprendimo 30 konstatuojamojoje dalyje, 31 konstatuojamosios dalies c punkte ir 33 konstatuojamoje dalyje aprašytos reklamos priemonės atitinka reikalavimus, nustatytus rekomendacijų 3.1.1 punkte (Sutarties 28 straipsniui prieštaraujančios kampanijos) ir 3.1.3 punkte (su tam tikromis firmomis susijusi reklama). Antra vertus, Italijos valdžios institucijos niekur nenurodė, kad yra laikomasi ir 3.1.2 punkte nurodyto reikalavimo.

(59) Be to, kad būtų laikomasi negatyviųjų kriterijų, taikomų rekomendacijų dėl reklamos 3.2 punktas teigia, kad valstybės pagalba reklamai turėtų atitikti bent vieną pozityvųjį kriterijų, tuo siekiant parodyti, kad valstybės pagalba iš tikrųjų palengvina tam tikrų ūkinių veiklų arba tam tikrų ūkio regionų plėtrą. Kad laikomasi šios

([19]) OL L 10, 2001 1 13, p. 33. Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais Reglamentu (EB) Nr. 364/2004 (OL L 63, 2004 2 28, p. 22).

([20]) Tiek, kiek visa tai yra susiję su žemės ūkio sektoriumi, valstybės pagalba už ES ribų įgyvendinamoms pardavimo skatinimo ir reklamos priemonėms rekomendacijose dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriui nėra aiškiai apibūdinta. Jas vertindama Komisija atitinkamai naudojasi jai suteiktais įgaliojimais. Pagal dabartinę Komisijos praktiką, jei planuojamos priemonės atitinka tam tikras ES teritorijoje taikomas valstybės pagalbos taisykles, tos priemonės gali būti laikomos atitinkančiomis bendrąją rinką (pavyzdžiui, valstybės pagalba Italijai (Toskanai) N 656/02, Valstybės pagalba NN 150/02 (ex N 109/02) (2003 m. birželio 11 d. Komisijos laiškas C(2003) 1747) ir Valstybės pagalba NN 44/03 (ex N 6/03) (2003 m. liepos 23 d. Komisijos laiškas C(2003) 2534)).

([21]) Kaip nurodyta 2002 m. gegužės 7 d. Komisijos galutiniame sprendime C(2002) 1768 (Valstybės pagalba N 241/01 Italijai (Prekybos rūmams)), Europos įmonės įsteigimui ir įstojimui į vietinius kompetentingus Prekybos rūmus nėra taikomi kokie nors teisiniai ar *de facto* apribojimai. Taip pat žiūrėti: Valstybės pagalba N 62/01 (Italijai (Piedmonto ir Venecijos prekybos rūmų sąjungai)) 2001 m. rugpjūčio 8 d. Komisijos sprendimas SG(2001) D/290914.

([22]) Byla C-324/98, cituota anksčiau.

pozityviosios nuostatos, manoma tada, jei finansuojama reklama yra susijusi su kuriuo nors iš šių dalykų: pertekliniais žemės ūkio produktais ar iki galo nepanaudotomis rūšimis; naujais produktais ar dar netapusių pertekliniais produktų pakeitimu; aukštos kokybės produktais, įskaitant produktus, pagamintus ar įgytus naudojant ekologinius gamybos ar surinkimo būdus, pavyzdžiui, ekologinių ūkių produktus; tam tikrų regionų, mažųjų ir vidutinių įmonių (MVĮ) kaip apibrėžta Reglamente (EB) Nr. 70/2001 plėtrai; projektams, kuriuos įgyvendina organizacijos, oficialiai pripažintos kaip apibrėžta 1999 m. gruodžio 17 d. Tarybos reglamente (EB) Nr. 104/2000 dėl bendro žuvininkystės ir akvakultūros produktų rinkų organizavimo ([23]); projektams, kuriuos kartu įgyvendina gamintojų organizacijos arba kitos nacionalinių institucijų pripažintos žuvininkystės sektoriaus organizacijos.

(60) Aptariant valstybės pagalbą reklamai, Italijos valdžios institucijų pateiktose pastabose nenurodoma, kad aptariamosios reklamos priemonės atitiktų kuriuos nors anksčiau minėtus pozityviuosius kriterijus.

(61) Aptariant didžiausią valstybės pagalbos žemės ūkio produktų reklamai lygį, taikomų rekomendacijų dėl reklamos 5 punktas reikalauja, kad vadovaujantis bendrąja taisykle, tiesioginė valstybės pagalba iš bendrojo vyriausybės biudžeto neturėtų viršyti sumos, kurios dydžiu sutartai reklamos kampanijai įsipareigojo pats sektorius. Taigi, valstybės pagalbos reklamai atveju, tiesioginės valstybės pagalbos dydis neturėtų viršyti 50 %, o kitus 50 % išlaidų padengia pačios sektoriaus įmonės, įnešdamos savanoriškas įmokas arba surinkdamos parafiskalinius mokesčius ar privalomus įnašus. Atsižvelgdama į rekomendacijų dėl reklamos 3.2 punkte paminėtų kai kurių pozityviųjų kriterijų svarbą, Komisija gali leisti padidinti anksčiau minėtą didžiausią tiesioginės pagalbos ribą iki 75 % išlaidų tuo atveju, jei yra reklamuojami mažųjų ir vidutinių įmonių produktai, pagaminti regionuose, turinčiuose teisę gauti pagalbą pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

(62) Pagal pateiktą ir šio sprendimo 31 konstatuojamoje dalyje aprašytą informaciją matyti, kad visos pagal dabartinę sistemą numatytos pardavimo skatinimo ir reklamos priemonės yra 100 % finansuojamos iš viešųjų fondų. Tokiu būdu nevykdoma sąlyga, kad 50 % (arba tais atvejais, kai taikoma – 25 %) finansavimo turėtų būti gaunama iš paties sektoriaus.

(63) Todėl vadovaudamasi anksčiau pateiktu vertinimu, Komisija gali daryti išvadą, kad tiriamoji valstybės pagalba reklamai neatitinka taikomų rekomendacijų dėl reklamos 3.1.2 punkte (Bendrijos antrinės teisės aktams prieštaraujančios kampanijos), 3.2 punkte (pozityvieji kriterijai) ir 5 punkte (didžiausia valstybės pagalbos riba) nurodytų reikalavimų.

(64) Ta pati išvada taikoma priemonėms, įgyvendintoms ir Bendrijoje, ir už jos ribų. Kadangi už Bendrijos ribų įgyvendintos reklamos priemonės nėra aiškiai apibūdintos rekomendacijose dėl žemės ūkio, jas vertindama, Komisija naudojasi jai suteiktais įgaliojimais pačiai spręsti. Pagal dabartinę Komisijos praktiką, kai jie atitinka Bendrijos teritorijoje taikomas tam tikras valstybės pagalbos teikimo taisykles, planuojamos priemonės gali būti laikomos atitinkančiomis bendrąją rinką ir gali būti leista suteikti 80 % išlaidų dydžio valstybės pagalbą. ([24]) Šiuo atveju, kaip matyti iš pateiktos ir šio sprendimo 31 ir 33 konstatuojamosiose dalyse aprašytos informacijos, Bendrijoje ir už jos ribų įgyvendintos priemonės yra tokios pat, o suteiktos pagalbos dydis yra 100 %. Todėl šiuo atveju nėra laikomasi nei taikomų rekomendacijų dėl reklamos 3.1.2 punkte (Bendrijos antrinės teisės aktams prieštaraujančios kampanijos), nei 3.2. punkte (pozityvieji kriterijai) nurodytų reikalavimų, nei reikalavimo dėl Komisijos leidžiamo didžiausio valstybės pagalbos dydžio. ([25]) Taigi tos pagalbos priemonės irgi neatitinka bendrosios rinkos.

(65) Šis sprendimas yra susijęs vien tik su valstybės pagalba žemės ūkio sektoriui I priede nurodytų žemės ūkio produktų pardavimo skatinimui ir reklamai. Jis nėra formali Komisijos pozicija dėl to, ar paslaugų teikėjai buvo atrenkami pagal Bendrijos viešųjų pirkimų taisykles ir precedentų teisę. Komisija išlaiko savo teisę toliau šį atvejį tirti viešųjų pirkimų požiūriu.

## VI. IŠVADA

(66) Atsižvelgiant į anksčiau išdėstytą informaciją, valstybės pagalbos priemonės, skirtos pardavimo skatinimui ir atitinkančios Bendrijos rekomendacijų dėl pagalbos žemės ūkio sektoriui 13 ir 14 punktus, gali būti laikomos atitinkančiomis bendrąją rinką pagal 87 straipsnio 3 dalies c punktą kaip valstybės pagalba, skirta palengvinti tam tikrų ūkinių veiklų plėtrą.

(67) Valstybės pagalbos priemonė reklamai, neatitinkanti Bendrijos rekomendacijose dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriui numatytų taisyklių dėl EB Sutarties I priede nurodytų ir tam tikrų į I priedą neįtrauktų produktų reklamos, neatitinka bendrosios rinkos ir gali būti įgyvendinama tik tada, jeigu ji pakeičiama taip, kad atitiktų tas taisykles.

(68) Jeigu bendrosios rinkos neatitinkančios valstybės pagalbos priemonės reklamai jau buvo suteiktos, iš pagalbos gavėjų jos turi būti susigrąžintos,

([23]) OL L 17, 2000 1 21, p. 22. Reglamentas su pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

([24]) Žr. pavyzdžiui, Valstybės pagalba Italijai (Toskanai) N 656/02, Valstybės pagalba NN 150/02 (ex N 109/02) (2003 m. birželio 11 d. Komisijos laiškas C(2003) 1747) ir Valstybės pagalba NN 44/03 (ex N 6/03) (2003 m. liepos 23 d. Komisijos laiškas C(2003) 2534).

([25]) Žr. 23 išnašą.

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

*1 straipsnis*

Valstybės pagalba, kurią Italija numato skirti žemės ūkio produktų, nurodytų Sutarties I priede, pardavimo skatinimui pagal Sicilijos regioninio teisės akto Nr. 27/97 4 straipsnį, atitinka bendrąją rinką.

Atitinkamai anksčiau minėta valstybės pagalba gali būti įgyvendinama.

*2 straipsnis*

Valstybės pagalba, kurią Italija numato skirti žemės ūkio produktų, nurodytų Sutarties I straipsnyje reklamai pagal Sicilijos regioninio teisės akto Nr. 27/97 4 straipsnį, neatitinka bendrosios rinkos.

Atitinkamai anksčiau minėta valstybės pagalba negali būti įgyvendinama.

*3 straipsnis*

Italija imasi visų būtinų priemonių susigrąžinti iš pagalbos gavėjų 2 straipsnyje nurodytą valstybės pagalbą, jeigu jiems ji buvo suteikta neteisėtai.

Susigrąžinimas vykdomas nedelsiant ir pagal nacionaliniuose teisės aktuose nustatytą tvarką su sąlyga, jeigu ta tvarka leidžia nedelsiant ir veiksmingai įgyvendinti šį sprendimą. Susigrąžinama valstybės pagalba apima ir palūkanas nuo dienos, kai pagalba jau buvo pagalbos gavėjų dispozicijoje, iki jos susigrąžinimo dienos. Palūkanos apskaičiuojamos remiantis orientacine palūkanų norma, naudota apskaičiuojant regioninės valstybės pagalbos palūkanų ekvivalentą.

*4 straipsnis*

Italija pakeičia savo teisės aktų nuostatas dėl valstybės pagalbos žemės ūkio produktų, nurodytų I priede, reklamai taip, kad jos atitiktų Bendrijos rekomendacijas dėl valstybės pagalbos EB sutarties I priede nurodytų produktų ir tam tikrų į I priedą neįtrauktų produktų reklamai.

*5 straipsnis*

Per du mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą paskelbimo dienos Italija praneša Komisijai apie priemones, kurių buvo imtasi šiam sprendimui įgyvendinti.

*6 straipsnis*

Šis sprendimas skirtas Italijos Respublikai.

Priimta Briuselyje, 2004 m. birželio 2 d.

*Komisijos vardu*

Franz FISCHLER

*Komisijos narys*